

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 742/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jozefom Chmurom, advokátom, Vrátna 13, Košice, proti postupu a uzneseniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Policajného zboru, Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Východ, oddelenia vyšetrovania ČVS: UIS-137/1-OISV-2024 z 22. októbra 2024 a postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 5Kn 67/24/7700-6 z 23. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Policajného zboru, Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Východ, oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ“), ako aj postupom a uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné konanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona v štádiu pokusu s poukazom § 14 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „trestné konanie 1“). Zároveň sa v inej veci vedie trestné konanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „trestné konanie

2“), kde sťažovateľ vystupuje v procesnej pozícii podozrivého. Pri domovej prehliadke vykonanej 2. februára 2022 v súvislosti s trestným konaním 1 došlo k zaisteniu vecí [REDAKOVANÉ], a údaje získané zo zaistených vecí boli poskytnuté na účely trestného konania 2. Sťažovateľovo trestné oznámenie, ktoré v avizovanej súvislosti podal pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, bolo uznesením vyšetrovateľa s poukazom na § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania a ani na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajskej prokuratúry odmietnutá s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nesúhlasí s odmietnutím trestného oznámenia. V súvislosti s trestným konaním 1 a trestným konaním 2 bolo preukázané konanie policajta, ktoré by bolo možné posúdiť ako vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu, čo indikuje na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Konajúce orgány sa nevyrovnali ani s otázkou, či nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty iného trestného činu, priestupku, iného správneho deliktu alebo disciplinárneho previnenia. Policajný zbor konal protiprávne vo viacerých súvislostiach, predovšetkým nezákonným zaistením vecí tretej osoby ([REDAKOVANÉ]) v trestnom konaní 1 (vedenom proti sťažovateľovi), uchovávaním avizovaných vecí a následným svojvoľným použitím takto získaných údajov v trestnom konaní 2 bez zbavenia povinnosti mlčanlivosti advokátskej kancelárie zo strany jej klientov, resp. ich právnych nástupcov. Vyšetrovateľ sa nezaoberal ani otázkou zákonnosti takto získaných dôkazov. Závery orgánov činných v trestnom konaní sú v naznačených smeroch nedostatočné.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení v sťažnostnom petite tvorený čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa. Všetky sťažovateľom namietané nedostatky v rešpektovaní jeho práv je však možné zaradiť pod referenčné normy, ktoré sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo

dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 351/2025).

IV.1. K uzneseniu vyšetrovateľa:

6. Pokiaľ ide o uznesenie vyšetrovateľa, ústavný súd poskytuje v konaní o ústavných sťažnostiach ochranu základným právam alebo slobodám podľa princípu subsidiarity len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci. Ústavný súd preto nemá právomoc preskúmať uznesenie vyšetrovateľa, keďže ho už preskúmala na základe sťažnosti krajská prokuratúra, ktorá bola oprávnená a zároveň povinná poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

IV.2. K uzneseniu krajskej prokuratúry:

7. V súvislosti s uznesením krajskej prokuratúry ústavný súd uvádza, že odôvodnenia na seba procesne nadväzujúcich aktov aplikácie práva nemožno posudzovať izolovane, pretože konania, z ktorých predmetné verejno-mocenské akty vzišli, tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania aktov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného právno-aplikačného procesu. Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť uznesenia krajskej prokuratúry a uznesenia vyšetrovateľa pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v nevyhnutnej spojitosti (m. m. napr. II. ÚS 545/2024).

8. Pokiaľ ide o tvrdenie o spáchaní trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktoré indikoval sťažovateľ v trestnom oznámení, ústavný súd najskôr poukazuje na závery uvedené na s. 3 a nasl. uznesenia krajskej prokuratúry. Krajská prokuratúra v podstatnom podotkla, že pre spáchanie určitého trestného činu musia byť kumulatívne naplnené štyri znaky skutkovej podstaty, a to (i) objekt, (ii) objektívna stránka, (iii) subjekt a (iv) subjektívna stránka. Skutková podstata trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa (okrem iného) vyžaduje, (i) aby verejný činiteľ vykonával právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, a zároveň (ii) aby takto konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. V okolnostiach danej veci nebol naplnený žiaden z uvádzaných znakov, inými slovami, absentoval znak protiprávnosti. Ako vyplýva zo s. 4 uznesenia vyšetrovateľa, **vyšetrovateľ činný v trestnom konaní 2 žiadal 21. augusta 2023 o súčinnosť vyšetrovateľa z trestného konania 1 procesne predpísaným postupom podľa Trestného poriadku. Tento vyšetrovateľ žiadal výlučne listinné podklady, ktoré súviseli s trestným konaním 2 tak, ako je to uvedené v žiadosti a následne aj v zápisnici o prevzatí zaistených vecí. Inými slovami, obaja vyšetrovatelia vykonávali právomoc spôsobom konformným so zákonom a nemali v úmysle sebe alebo inému spôsobiť škodu, resp. sebe alebo inému zadovážiť neoprávnený prospech.** Záver o nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je odôvodnený konkrétne a zrozumiteľne, a preto ho nemožno považovať za ústavno-právne neudržateľný.

9. Ďalej sťažovateľ tvrdí, že skutočnosti uvádzané v trestnom oznámení mohli smerovať aj k naplneniu skutkových podstát iných trestných činov, resp. ďalších verejno-právnych deliktov. Zo s. 5 uznesenia krajskej prokuratúry však vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní venovali pozornosť aj uvádzaným súvislostiam a dospeli k záveru, že nedošlo k porušeniu spoločenských vzťahov chránených Trestným zákonom. Podľa orgánov činných v trestnom konaní nemohlo dôjsť

k spáchaniu nijakého verejnoprávneho deliktu, pretože v danej veci zjavne chýbal znak akejkoľvek protiprávnosti. Ak sťažovateľ namieta, že orgány činné v trestnom konaní mali podrobnejšie vysvetliť, prečo tvrdeným konaním nedošlo k spáchaniu iných trestných činov alebo správnych deliktov, resp. disciplinárnych prehreškov, ústavný súd podotýka, že sťažovateľ mohol príslušné skutkové podstaty konkrétne označiť v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa. Sťažovateľ nepreukázal opak a od prokuratúry nebolo celkom logicky možné očakávať, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia bude zaoberať možnosťami naplnenia znakov skutkovej podstaty akéhokoľvek verejnoprávneho deliktu. Takéto očakávania na kvalitu odôvodnenia rozhodnutia netvoria súčasť základného práva na inú právnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Napokon sťažovateľ predostiera argument o nezákonnosti dôkazov získaných pri domovej prehliadke uskutočnenej 2. februára 2022. Tieto dôkazy sa podľa názoru sťažovateľa týkali výkonu advokácie, pričom klienti, resp. ich právni nástupcovia, nepozbavili advokáta zákonnej povinnosti mlčanlivosti. Uvádzaná sťažnostná námietka je nedôvodná už na prvý pohľad, pretože otázka zákonnosti generovanej dôkaznej matérie bude predmetom procesného posudzovania v rámci trestného konania 1 (kde sťažovateľ vystupuje ako obvinený) a trestného konania 2 (kde sťažovateľ vystupuje ako podozrivý). Nebolo preto v právomoci orgánov činných v trestnom konaní rozhodujúcich vo veci sťažovateľovho trestného oznámenia posudzovať otázku zákonnosti dôkaznej matérie produkovanej v iných trestných konaniach, pretože uvádzaným postupom by si atrahovali právomoc orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov uplatňujúcich právomoc v kontexte trestného konania 1 a trestného konania 2.

11. Ústavný súd sumarizuje, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením sťažovateľa riadne zaoberali a s výsledkom jeho prešetrenia ho oboznámili. Postup a závery vyšetrovateľa a krajskej prokuratúry mali zreteľnú oporu v skutkových zisteniach vyplývajúcich zo zabezpečeného spisového materiálu. Na argumentáciu sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní reagovali primerane potrebám rozhodnutia o veci v rámci postupu pred začatím určitého trestného stíhania. Ústavný súd len dodáva, že nik nemá právny a už vôbec nie ústavno-právny nárok na to, aby bolo jeho podaniu vyhovené. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave, teda nárok na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia, resp. nárok na podanie obžaloby na súde. Takéto nároky nie sú súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno stotožňovať ani s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgány verejnej moci (v danom prípade vyšetrovateľ a krajská prokuratúra, pozn.) nemusia rozhodovať v súlade s názormi účastníkov konania (m. m. napr. I. ÚS 445/2025).

12. Napokon, k námietke porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že nevyhnutnou podmienkou aplikovateľnosti tohto ustanovenia je, aby bola právna vec v konaní, ktoré chronologicky predchádza konaniu o ústavnej sťažnosti, prejednávaná pred orgánom spĺňajúcim atribúty nezávislosti. Prokuratúra v tuzemskom systéme trestného práva procesného atribúty nezávislého orgánu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nespĺňa (m. m. napr. III. ÚS 680/2021). Ústavný súd preto nemohol priznať procesný úspech ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože uznesenie krajskej prokuratúry do aplikačného rozsahu predmetného článku dohovoru nespadá.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade uznesením krajskej prokuratúry, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi uznesením krajskej prokuratúry a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie krajskej prokuratúry nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť tejto časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť v tejto jej časti preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa akcesorickým návrhom sťažovateľa na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu